

SYLABUS
DOTYCZY CYKLU KSZTAŁCENIA 2016-2022

1.1. PODSTAWOWE INFORMACJE O PRZEDMIOCIE/MODULE

Nazwa przedmiotu/ modułu	Komunikacja kliniczna z pacjentem
Kod przedmiotu/ modułu*	KKP/ Fak
Wydział (nazwa jednostki prowadzącej kierunek)	Wydział Medyczny
Nazwa jednostki realizującej przedmiot	Wydział Medyczny
Kierunek studiów	lekarski
Poziom kształcenia	jednolite studia magisterskie
Profil	Praktyczny
Forma studiów	Stacjonarne i niestacjonarne
Rok i semestr studiów	II rok; semestr 3
Rodzaj przedmiotu	Do wyboru
Koordinator	dr n. hum. Rafał Sztembis
Imię i nazwisko osoby prowadzącej / osób prowadzących	dr n. hum. Rafał Sztembis mgr. Katarzyna Wisz

* - zgodnie z ustaleniami na wydziale

1.2. Formy zajęć dydaktycznych, wymiar godzin i punktów ECTS

Wykł.	Ćw.	Konw.	Lab.	Sem.	ZP	Prakt.	Inne (jakie?)	Liczba pkt ECTS
				30				1

1.3. Sposób realizacji zajęć

zajęcia w formie tradycyjnej

zajęcia realizowane z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość

1.4. Forma zaliczenia przedmiotu/ modułu (z toku) (egzamin, zaliczenie z oceną, zaliczenie bez oceny)

2.WYMAGANIA WSTĘPNE

Otwartość i gotowość do kształcenia się z zakresu umiejętności i technik komunikacji klinicznej

3. CELE, EFEKTY KSZTAŁCENIA , TREŚCI PROGRAMOWE I STOSOWANE METODY DYDAKTYCZNE

1.1. Cele przedmiotu/modułu

C1	Celem przedmiotu jest uzupełnienie zajęć z psychologii lekarskiej o szczegółowe techniki dotyczące komunikacji klinicznej z pacjentem oraz osobami bliskimi pacjenta, uwzględniające specyfikę kontekstu pracy;
C2	Rozwinięcie umiejętności wglądu i poznanie swoich mocnych i słabych stron w obszarze komunikacji klinicznej;
C3	Zdobycie i ćwiczenie konkretnych umiejętności w obszarze komunikacji klinicznej z wykorzystaniem technik audio-wizualnych.

3.2 EFEKTY KSZTAŁCENIA DLA PRZEDMIOTU/ MODUŁU (WYPEŁNIA KOORDYNATOR)

EK (efekt kształcenia)	Treść efektu kształcenia zdefiniowanego dla przedmiotu (modułu)	Odniesienie do efektów kierunkowych (KEK)
EK_01	Student potrafi komunikować się z pacjentem biorąc pod uwagę subiektywne oczekiwania i potrzeby pacjenta, przekazać informacje o przebiegu, ryzyku podjętej terapii i rokowań choremu i rodzinie.	D.U1 D.U7
EK_02	Potrafi w procesie leczenia nawiązać relację z pacjentem opartą na atmosferze zaufania i empatii, stosuje w podstawowym stopniu psychologiczne interwencje motywujące i wspierające. Udziela porady w kwestii przestrzegania zaleceń terapeutycznych i prozdrowotnego trybu życia.	D.U4 D.U10
EK_03	Zna rolę stresu w etiopatogenezie i przebiegu chorób oraz rozpoznaje mechanizmy radzenia sobie ze stresem własnym, zespołu i pacjenta.	D.W10

1.3. TREŚCI PROGRAMOWE (wypełnia koordynator)

A. Problematyka wykładu (nie dotyczy)

B. Problematyka seminariów:

Treści merytoryczne
1. Strukturalizacja wywiadu klinicznego z punktu widzenia techniki zadawania pytań i słuchania.
2. Komunikacja niewerbalna jako narzędzie diagnostyczne i terapeutyczne w rękach lekarza.
3. Reprezentacja poznawcza choroby - język przekazu werbalnego - jak zrozumieć zasady poznawczego interpretowania rzeczywistości przez pacjenta.
4. Jak zmotywować pacjenta do zmiany stylu życia - elementy dialogu motywującego - wykorzystanie przenośni w komunikacji z pacjentem.
5. Umiejętność obserwacji pacjenta - błędy, ryzyko i korzyści wynikające z profilowania behawioralnego pacjenta.
6. Humor w komunikacji klinicznej jako narzędzie budowania zmiany zachowania pacjenta.
7. Komunikacja horyzontalna i pozioma w systemie opieki zdrowotnej - pułapki alienacji zawodowej.
8. Rola pierwszego wrażenia w komunikacji - świadomość procesów nieświadomych w komunikacji z pacjentem.
9. Manipulacja jako narzędzie kreowania zachowań prozdrowotnych - jak motywować pacjentów do zmian stylu życia.
10. Jak uczyć pacjenta radzić sobie ze stresem.
11. Komunikacja z pacjentem w „e-świecie”. Dobre praktyki kliniczne.
12. Jak rozmawiać o świadomej zgodzie - uwarunkowania psychologiczne, sytuacyjne, społeczne, kulturowe.
13. Przekazywanie informacji rodzinie i osobom upoważnionym.
14. Osobowościowe uwarunkowania zachowań lekarzy w sytuacjach trudnych - wgląd i autorefleksja jako warunek skutecznej komunikacji klinicznej.

1.4. METODY DYDAKTYCZNE

Seminaria: Analiza tekstów z dyskusją/ metoda projektów(praca w grupach/rozwiązywanie zadań/ dyskusja) analiza materiałów audio-wizualnych dotyczących komunikacji pacjenta z lekarzem; rejestracja audio-wizualna ćwiczeń i ich analiza;

4. METODY I KRYTERIA OCENY

4.1 Sposoby weryfikacji efektów kształcenia

Symbol efektu	Metody oceny efektów kształcenia (np.: kolokwium, egzamin ustny, egzamin pisemny, projekt, sprawozdanie, obserwacja w trakcie zajęć)	Forma zajęć dydaktycznych (w, ćw, ...)
EK_01	kolokwium	Sem.
EK_02	kolokwium	Sem.
EK_03	kolokwium	Sem.

4.2 Warunki zaliczenia przedmiotu (kryteria oceniania)

Ćwiczenia:

1. Minimum 90 % uczestnictwo i aktywność w ćwiczeniach
2. Zaliczenia pisemne częściowe

Zakres ocen: 2,0 – 5,0

Ocena wiedzy:

Kolokwium pisemne

5.0 – wykazuje znajomość treści kształcenia na poziomie 93%-100%

4.5 – wykazuje znajomość treści kształcenia na poziomie 85%-92%

4.0 – wykazuje znajomość treści kształcenia na poziomie 77%-84%

3.5 – wykazuje znajomość treści kształcenia na poziomie 69%-76%

3.0 – wykazuje znajomość treści kształcenia na poziomie 60%-68%

2.0 – wykazuje znajomość treści kształcenia poniżej 60%

5. Całkowity nakład pracy studenta potrzebny do osiągnięcia założonych efektów w godzinach oraz punktach ECTS

Aktywność	Liczba godzin/ nakład pracy studenta
godziny zajęć wg planu z nauczycielem	30

przygotowanie do zajęć	
udział w konsultacjach	
czas na napisanie referatu/eseju	
przygotowanie do kolokwium	2
udział w kolokwium	1
Inne (jakie?)	
SUMA GODZIN	33
SUMARYCZNA LICZBA PUNKTÓW ECTS	1

6. PRAKTYKI ZAWODOWE W RAMACH PRZEDMIOTU/ MODUŁU
(nie dotyczy)

wymiar godzinowy	
zasady i formy odbywania praktyk	

7. LITERATURA

<p>Literatura podstawowa:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Król-Fijewska, M. (2005). Stanowczo, łagodnie, bez lęku. Warszawa: Wydawnictwo W.A.B. 2. Leathers, D.G. (2009). Komunikacja niewerbalna. Warszawa: Wydawnictwo PWN. 3. McKay, M., Davis, M. i Fanning, P. (2001). Sztuka skutecznego porozumiewania się. Gdańsk: Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne. 4. Nęcki, Z. (2000). Komunikacja interpersonalna. Kraków: Antykwa. 5. Knapp, M.L. i Hall, J.A. (2000). Komunikacja niewerbalna w interakcjach międzyludzkich. Wrocław: Astrum. 6. Gordon, T i Burch, N. (2001). Jak dobrze żyć z ludźmi. Warszawa: Wydawnictwo PAX. 7. Morreale S.P., Spiltzberg B.H., Barge J.K. (2008) Komunikacja między ludźmi, PWN 8. Stewart, J. (2003) Mosty zamiast murów. Podręcznik komunikacji interpersonalnej, Warszawa, PWN
<p>Literatura uzupełniająca: materiały własne prowadzącego</p>

Akceptacja Kierownika Jednostki lub osoby upoważnionej